

опашка, като огласява околността съ силното си кръкане. Изведнажъ тя ни забелязва и съ кръсъкък отлита, като влѣче следъ себе си своята дълга опашка.

Кълвачъ

Отъ върха на дървото достига до насъ звучниятъ викъ на зеления кълвачъ. Навѣрно, той се обажда на другия кълвачъ, който е кацналъ низко на стъблото и съ своята здрава човка дълбае гнилата кора.

Презъ суровитѣ зими на зеления кълвачъ не е твърде добре, сжщо както и на неговитѣ роднини: зеленосивиятъ кълвачъ и разнитѣ пѣстри кълвачи. Особено много гладуватъ кълвачитѣ, когато има поледица, когато кората на дърветата се покрие съ пластъ отъ ледъ. Тогава често може да се види, какъ кълвачитѣ пробиватъ съ човката си дълбоки дупки въ замръзналата земя изъ горскитѣ полянки и вадятъ отъ тамъ спящитѣ мравки съ дългия си езикъ. Освенъ това кълвачитѣ презъ това време ровятъ въ сламенитѣ покриви на селскитѣ къщи, гдето презъ зимата се кривятъ нѣкои насѣкоми, или дълбаятъ съ човката си изяденитѣ отъ червеи греди на разни постройки, хамбари и др. Най-последно кълвачитѣ ядатъ сжщо така и семената отъ нѣкои горски дървета, главно на бороветѣ и елитѣ.

Въпрѣки всичко това, навѣрно, много отъ тѣхъ загиватъ отъ гладъ презъ това трудно зимно време.

Тукъ на горската полянка, край гората сж се събрали цѣло общество синигери. Звучно чуруликане и подсвиркване се чува отъ върховетѣ на дърветата. „Пинкъ-пинкъ“, „ситеретете“, „си-си-си“, „дирири“, „чърръ“ — се обажда непрекъснато ту тукъ, ту тамъ.

Малкитѣ пѣргави птички ту прехвъркватъ отъ клонче на клонче, ту минаватъ отъ дърво на дърво, ту увисватъ по вейкитѣ, понѣкога въ почти невъзможни